

СОВЕТИ ЗА ПОДОБАР

ХРИСТИЈАНСКИ
ЖИВОТ

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
ПРВО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2020

Сабота, 4 јануари 2020 година

1. КАКОВ Е БОГ?

За време на моето образование, со група студенти отидов да слушам еден добро познат проповедник чија презентација потсетуваше на сулфур и лелекања од пеколот. На крајот, тој ги повика луѓето да донесат одлука и тие се приближија до говорницата барајќи милост од гневниот Бог. Додека се враќавме дома таа вечер, гром удри крај нашиот автомобил. Се сеќавам дека сите молчевме прашувајќи се дали можеби Бог ни се луте што отидовме на тој состанок. Дали Бог постапува така?

Луѓето имаат обичај да кажат: „Го сакам Исуса, но не го сакам Бог Отецот, затоа што Исус е милостив, а Бог Отецот е строг, полн со гнев“.

Дали е ова вистинската слика за Бога? Сентименталното христијанство го прикажува како љубов, нежност и светлина, кој на крајот сите ќе ги пушти на Небото. На другиот крај се оние кои го прикажуваат Бога како строг и непропустлив, кој едвај чека можност да ги уништи своите созданија.

Ова погрешно разбирање на Божјиот карактер мнозина ги отргнало од верата и црковната заедница. Апостол Павле вели дека луѓето погрешно го сфатиле и го толкувале Божјиот карактер уште од почетокот на светот. Луѓето некогаш знаеле нешто за него, но не го прославувале како Бог. Како последица на ова, луѓето „станаа суетни во своите мисли и нивното неразумно срце се помрачи. Зборувајќи дека се мудри, станаа безумни, и ја заменија славата на нераспадливиот Бог со слика слична на распадлив човек, на птици, на четворonoжни животни, и на лазачи“ (Римјаните 1,22.23). Ако не го разбереме неговиот вистински карактер, тогаш почитуваме погрешен Бог.

Каде можеме да го откриеме вистинскиот карактер? Во Евангелието според Јован, во 14. глава, Исус им рекол на своите ученици: „Кој Ме видел Мене, Го видел и Таткото“.

Филип рече: „Покажи ни Го Таткото!“

Исус му одговорил: „Толку време Сум со вас и не Ме позна, Филипе? Кој Ме видел Мене, Го видел и Таткото; тогаш како велиш ти: ‘Покажи ни Го Таткото!’ Не веруваш ли дека Јас Сум во Таткото и дека Таткото е во Мене? Зборовите што ви ги кажувам, не ги зборувам од Себе; Таткото, Кој е во Мене, Тој ги прави делата.“

Која била Исусовата мисија? Зошто дошол на Земјата? Исус дошол на свет, кој имал сосема погрешно мислење за Бога, со цел да го прикаже Отецот таков каков што е, она што Тој отсекогаш бил и ќе биде секогаш. А што можеме преку Христа да дознаеме за Бога, неговиот Татко?

Еден ден, Исус и неговите ученици оделе покрај некој слеп човек. Учениците го прашале: „Рави, кој згрешил, тој или неговите родители, та се родил слеп?“ Нивното прашање се засновало на општото разбирање за Бога и злото. Луѓето во Христово време верувале дека болеста и смртта се Божја казна за некое зло што го сторил тој човек или неговите родители. Покрај тоа што страдал, таквиот човек носел и дополнителен товар, затоа што сите сметале дека тој е голем грешник. Исус им ја открил оваа заблуда на своите ученици кога објаснил дека сатаната е причинител на болестите и страдањата и оти кај него е вината. Сепак, една од подмолните стапици на сатаната е своите особини да му ги припише на Бога. Како резултат на оваа негова измама, милиони луѓе низ вековите го обвинувале Бога за страдањата, болестите и смртта.

На крајот, Исус совршено го открива Божјиот карактер со својата смрт на крстот. Што се случило таму?

Сите ќе се согласиме дека Бог има доволно голема моќ да го уништи секој грешник што денес живее на оваа планета. Да, може. Но, Тој не го прави тоа. Дали ова значи дека нема грешници? Не, Библијата вели дека сите сме згрешиле и сите сме на свој начин престапници на праведниот и добар Божји закон. Тогаш зошто не сме уништени од оган?

Да ја замислиме оваа сцена: Еден ден, пред многу векови, Исус разговарал со својот Татко на небото. На овој разговор присуствувале и ангелите. Се чувствувал немир. Вселената се прашувала што ќе преземе Бог за да го искорени гревот.

По подолго време, Исус се вратил од оваа значајна средба со својот Отец и објавил дека ќе умре наместо грешниот човек. Така, Бог дал сè. Тој го дал својот Син. Бог не можел да даде повеќе од тоа. Божјиот закон, законот на сета вселена, барал праведна казна против престапниците, но Божјата љубов не може да ја поднесе мислата дека истиот тој човек може да биде загубен, дури и да бил грешник. Затоа сам Бог, во личноста на Исуса Христа, се предал на смрт за да биде задоволена и правдата и љубовта. Казната ќе биде платена и луѓето ќе останат живи. Така Исус совршено го открил карактерот на единствениот Бог. Сите други претстави за Него се погрешни. Отецот и Синот се единствени во намерите. Ако го сакаме Исуса, ќе го сакаме и Бог Отецот, а ако не го сакаме Отецот бидејќи се плашине од него, нема да можеме да го сакаме ни Исуса. Тие се единствени во намерата да нè извлечат од гревот во којшто се наоѓаме. Единствениот начин да ја имаме таа сигурност во Божјата љубов е секој ден да го проучуваме неговиот карактер, токму како што го открил Исус.

од Морис Венден

Сабота, 11 јануари 2020 година

2. ПОБЕДЕН НЕПРИЈАТЕЛ

„Смртта не е стварна“, се обиде да нè утеша говорникот, како да не го забележува ковчегот кој стоеше пред нас. „Смртта е само капија кон Небото. Ние не треба да плачеме бидејќи нашата мила покојничка токму сега влегува во небесното царство. Ова е радосен момент“.

„Кој тоа ние?“ - прашав речиси нечујно додека солзите се слеваа од моето лице. Го слушав плачењето на мојот внук, и гледав во неговите две момчиња кои се држеа за неговите ногавици не сфаќајќи зошто просторијата е полна со луѓе кои плачат и зошто баба не се мрда. „Баба е сега на Небото“, слушнав кога проговори мојата полусестра. „Време е да ги избришеме солзите за таа да може да се гордее со нас.“

Мојот внук заплака уште посилно. Не бев сигурна дека тој верува во тоа дека ова е „радосен момент“. Не е ни за мене. Мислам дека во моментот во оваа просторија нема човек кој не би сакал уште еднаш да ја почувствува топлата прегратка на баба и да слушне уште некоја мудрост од нејзината уста. Дали на Бога навистина му требаше повеќе отколку на нас?

Не, не можев да прифатам дека смртта е порта. Смртта е крај на животот. Смртта е непријател и таа е болна вистина.

„Не, тоа не е вистина и не може да биде“, негодуваа нашите болни срца. „Нашите сакани се премногу скапоцени за да бидат мртви. Се друго ќе прифатам, но смртта не“. И така се обидуваме сè да покриеме зборувајќи дека умрените, всушност продолжуваат да живеат некаде на друго место. Но Библијата не учи така за смртта. На едно место Светото писмо вели: „Живите знаат дека ќе умрат, а мртвите ништо не знаат, и веќе за нив нема награда, зашто и споменот за нив е предаден на заборабот, ... зашто нема ни дела, ни умување, ни сознавање, ни мудрост во Подземјето во кое одиш“ (Проповедник 9,5.10.). „Но“, многу луѓе велат, „тоа важи за Стариот Завет!“ „Тоа било пред Исус на крстот да извојува победа над смртта, зар не? По крстот, зар не одиме на Небото кога ќе умреме?“

Да, Исус извојувал победа над смртта. Но, таа победа не била во Неговата смрт, туку во Неговото воскресение. Третиот ден Бог го подигнал својот Син во живот. И во тој момент, кога Исус излегол од гробот, смртта била победена. Бог ветил дека и нас ќе нè воскресне на ист начин!

Но нашето време сè уште не е дојдено. Бог на сатаната му оставил уште малку време, и крајот на сите негови зла се насира, а со тоа гревот и сè што е лошо на оваа земја скоро истекува. Бог на секој поединец, на сите луѓе им дал уште малку време за да им стане јасно дека нивните лоши патишта ќе ги одведат во пропаст. А во меѓувреме, целата оваа идеја дека „мртвиот, всушност не е мртов“ е една од многуте обиди луѓето да се одвојат од вистината за воскресението што го ветил Исус.

И денес одекнува истата лага што некогаш одамна, преку змијата како медиум, ја искажал кога им проговорил на Нашите прародите-

ли во Едемската градина: „Нема вие да умрете! Туку ќе бидете како богови!“

Да размислиме малку за тоа. Ако одиме директно на Небото, откако ќе умреме, зошто тогаш чекаме Исус по втор пат да дојде и да нè поведе дома? Зошто тогаш копнееме за Неговото доаѓање, ако веќе со смртта ја примаме својата награда? Ако смртта ја отвора вратата на Божјето царство, зошто едноставно со експлозив не ја разнесеме целата планета и сите да си одиме дома на Небото?

Затоа што тоа не е вистинскиот пат!

Бог ги планирал работите да бидат добри за сите. И јас се тешам со помислата дека моите сакани едноставно спијат во гробовите, невознемирувани сите овие години што изминале откако сме се виделе за последен пат. Тие не можат да ги видат моите солзи кога тагам. Тие се на сигурно место, каде сатаната не може повеќе да ги искушува, чекајќи на оној ден кога навистина Исус ќе нè повика да си одиме дома.

Да, загубата на саканата личност боли. Но, кога ќе изгубиме некој близок, некој што го сакаме, малку подобро можеме да разбереме колку Бог се жртвувал за нас кога дозволил неговиот Син да умре поради туѓите гревови, не поради свои. Но, тоа бил единствениот начин на кој можел да нè спаси од гревот и да ни даде нов живот. И како што рековме, откако ја извојувал победата за нас, Исус морал да замине, бидејќи многу работи треба да се подготват за нашиот живот во вечноста.

Кратко време пред да ги напушти, Исус им рекол на своите ученици: „Зашто одам да ви приготвам место. И кога ќе отидам и ви приготвам место, пак ќе дојдам и ќе ве земам при Себе, за да бидете и вие каде што Сум и Јас“ (Јован 14,2.3).

Потсетувајќи се на неговите зборови кога си отишол, учениците ги избришале солзите и почнале на целиот свет да му зборуваат за ова прекрасно ветување. Тоа ветување важи и за нас денес.

Додека се враќав од гробот на мајка ми, длабоко воздивнав и во молитва му се обратив на Бога дека ако бидам жива на тој славен ден на воскресение, да ми овозможи да бидам покрај гробовите кои ќе се отворат за да не изгубам ниту минута од вечноста во новиот жи-

вот со моите сакани. Колку прекрасни планови има Бог за нас! Кога секој на светот тоа би го знаел.

Автор: Џој Свифт

Саботна, 18 јануари 2020

3. НАЈДОБРИОТ УЧИТЕЛ

Додека ќерка ми беше уште мала, истрча во куќата и ѝ рече на мојата жена: „Мамо, само што ги изедов оние топчиња за кои ми кажа дека се отровни и уште не сум мртва“. Изгледа дека сите ние тежнееме преку личното искуство да утврдиме што е вистина. Но, самото искуство е лош учител. Дури и кога не се работи за опасност, нашите сетила можат да бидат толку опиени што тешко можеме да го разбереме она што го доживуваме.

Колку би било неразумно да се каже дека само оној што извршил убиство или сопственик на робови знае колку се страшни тие злосторства. Додека му се судело за злосторствата против Евреите, Адолф Ајхман во текот на целиот процес спокојно си седел на своето место. Немало ниту еден исказ на сведок полн со болка во душата, кој во него би предизвикал сожалување, покајание или барем знак за чувство на вина. Се бранел изговарајќи се дека, како офицер на својата војска, не смеел да покаже непослушност кон своите претпоставени. Ајхман се однесувал кон тоа страшно зло што го направил како кон нешто тривијално и сосема безначајно. Колку е вистинита забелешката на Хана Арент: „Запознавањето со злото ја умртвува човечката чувствително до вистински ужас“.

Тогаш како можеме да знаеме од што треба а од што не треба да се држиме понастрана? Како можеме да знаеме кое искуство ќе нè научи, а нема да нè излаже? Па, самото искуство ќе нè научи – тоа е најдобриот учител. Но, другиот дел од објаснувањето гласи: Тоа не мора секогаш да биде наше лично искуство! Ако преку личното и директното искуство научиме сè што ни е потребно, пречесто во животот би се изложувале на опасност.

Но, ние можеме многу работи да ги доживееме, а да не сме ги сретнале – секако, психички, а не физички. Како? Проучувајќи ги искуствата на другите. Преку книжевноста, историјата, филозофијата, а особено религијата можеме да научиме што е правилно, а што треба да избегнуваме.

На пример, да претпоставиме дека сакате да знаете што значи да се биде црн Американец. Поради тоа треба да ја проучите африканско-американската историја, литература и африканско-американската уметност. Кога ќе го направите тоа, вие донекаде сте искусиле како изгледа да се биде афро-американец.

Друго, значајно е што многу книжевни дела имаат историски карактер. Големите писатели отсекогаш ја сфаќале важноста на историјата врз тоа како човек се разбира себеси. Без историјата не би можеле да ја разбереме сегашноста. Од историјата не се очекува само да изучува датуми, податоци и личности; таа прибира информации за човечкото искуство од минатото, за да можеме да разбереме зошто мислиме и живееме онака како што тоа и денеска го правиме.

И филозофијата дава корисни информации, бидејќи преку неа проучуваме како човештвото ја обликувало својата мисла. Но иако сите овие дисциплини се корисни, сепак Библијата, Светото писмо, треба да го ставиме во центарот на нашето образование.

Зошто Библијата? Затоа што таа е посебна книга – Книга над книгите. Таа е историја; таа е книжевност; таа е и филозофија, и песна и психологија. За да ни се открие, Бог ги употребил овие дисциплини. Ниенед друг пишан израз на човечкото искуство за заедницата и односот со Бога не е толку сигурен, хармоничен и впечатлив.

Да се учи од Библијата значи да се учи од искуствата – искуствата на многу генерации – за тоа што е праведно, добро и вистинито. Да се чита Библијата само како попис на она што смее или не смее да се прави, значи да се изгуби силата која е подготвена за нас како дар. Наместо тоа, таа е полна со искуства на мажи и жени кои своето достоинство и слобода го изгубиле поради непослушноста, за луѓе кои искусиле и вина и покајание и простување. Како што напишал апостолот „А сè тоа им се случи за пример, и е напишано за поука нам, врз кои дојдоа краевите на времињата“ (1. Коринќаните 10,11).

Бог ни ја дал Библијата за да можеме да ги научиме вистините кои ги научиле и Адам, и Давид и Јона, и да се поучиме да не ги правиме грешките што ги направиле тие. Мора ли секое храбро и силно момче на потешок начин, преку лично искуство, да ги научи лекциите што ги научил Самсон? Дали можеме без лично плаќање на школарината да научиме дека себичноста, неверувањето и заслепеноста можат да ги расипат дури и најсилните мажи и жени? Луѓето понекогаш се чудат зошто Библијата содржи такви приказни. Тоа е затоа што од нивното искуство, ние сме искусиле колку бесмислености се наоѓаат во гревот. Како што и самата Библија кажува за своите списи: „Целото Писмо е од Бога вдахновено и е полезно за поука, за изобличување, за поправање и за воспитување во правдата, за да биде Божјиот човек совршено подготвен за секое добро дело.“

Да се обидеме да ја читаме Библијата од оваа научна перспектива. Ќе видиме како љубомората на Саул кон младиот Давид ни помага да ја искусиме расипаноста на моќните кои својата положба ја сакаат повеќе од својата чест; а тажењето над мртвиот син Авесалом нè предупредува дека родителите не можат да ја занемарат вината на своите деца без последици за самите деца; дека љубовта кон задоволствата и денес ги заробува луѓето како што го заробила и изгубениот син.

Но, од Исусовото искуство можеме најмногу да научиме. Поради него, ние не мораме да умреме со смрт на грешник за да ја искусиме природата на гревот. Ние можеме со него да трпиме во мислите. Гледајќи на Исуса како умира на крстот, можеме да го спознаеме ужасот на одвоеноста од Бога.

Искуството може да биде нашиот најдобар учител – искуството на човештвото; оние кои живееле пред нас и оние кои живеат денес, благодарение на нашата внимателна проценка. А за тоа колективно човечко искуство нема подобар запис од Библијата. Во спротивно, можеби би можеле да завршиме со зборовите: „Боже, само што јадев од оние топчиња за кои рече дека се отровни, и еве, не сум мртов... сè уште не сум“.

автор: Џејмс Лондис

Сабота, 25 јануари 2020

4. НАДЕЖ

Седумгодишно момче умира од рак кој се проширил речиси низ целиот мозок. Слабо е, тешко подвижно и тоне во кома. Постои ли нешто што може да го излечи?

Во центарот на градот, некој во метеж го изгубил паричникот. Дали оној што ќе го најде, ќе го врати на неговиот сопственик?

Одговорот на двете прашања зависи само од еден единствен фактор – за онаа важна работа која може да ни помогне да ги надвлееме сите неволји кои се здружиле против нас. А што е тоа? Оваа појава во добар дел ќе ја запознаеме ако најпрво се позанимаваме со случајот на ова болно дете.

Ракот заразил 90% од мозокот на ова седумгодишно дете. Било очигледно дека умира. Таткото на детето со тешка мака се согласил со лекарите дека, ако неговиот син престане да дише, не треба да се започнува со процес на оживување. Меѓутоа, четири дена подоцна, болното дете примило необична посета – својот јунак, најдобриот бејзбол играч од омилениот тим. Штом го слушнал неговиот глас, момчето излегло од кома и неколку минути разговарало за бејзболот со својот јунак. Тогаш овој познат играч се наведнал над креветот и изрекол едно ветување. „Утре“, рекол, „ќе удрам една топка преку оградата само за тебе“. Очите на момчето светнале.

Утредента, во текот на натпреварот кој го играле, штом ја имал првата прилика, овој спортист толку силно ја удрил топката што таа го прелетала ѕидот зад левото поле на игралиштето.

Пет месеци подоцна, лекарите на момчето биле збунети. Не можеле да пронајдат ниту трага од ракот кој го нападнал речиси целиот мозок. Момчето целосно оздравело. Тој и неговото семејство веќе наголемо правеле планови за пат во Дизниленд (вистински настан).

Што довело до промена во неговото здравје? Во прашање е нешто што се вика надеж. Неговиот јунак му ветил нешто и неговиот јунак го исполнил тоа ветување. А кога го направил тоа, ја отворил вратата на надеж за малото дете.

Но, овој систем работи и во обратна насока. Една група психолози од Универзитетот Колумбија во 1968 година намерно почнала да губи паричници по улиците. Сакале да видат дали луѓето ќе ги враќаат на нивните сопственици. Што мислите, колку презафатени граѓани од Њујорк биле подготвени да ја погледнат личната карта и да го вратат паричникот. На сеопшто изненадување, 45% од паричниците биле вратени во рок од неколку денови. Истиот експеримент бил повторен повеќе пати.

А потоа се случило нешто необично. Ниеден паричник кој го испуштиле на 5 јуни не бил вратен. Тогаш бил извршен атентат на Роберт Ф. Кенеди. Очигледно е дека таа лоша вест за трагичниот напад го потиснала секој импулс да се направи добро дело.

Затоа добрата вест е толку важна. Таа прави да бидеме позитивни, полни со надеж и подготвени за секое добро дело. А надежта влијае и на нашето однесување. Видовме како може да се промени нечиј живот. Надежта може да значи разлика меѓу успехот и неуспехот. Надеж – таа ни е потребна на сите во животот. Но каде може да се пронајде надеж. Таа во нашиот свет, секако не е природна појава. И уште поважно е прашањето, како да ја задржиме?

Мислам дека најдобро би било да имаме лична блиска врска со Надежта, со изворот на надежта, ако сакаме да ја задржиме таа битна особина.

Исус Христос бил стручњак за создавање надеж во безнадежните случаи? Изгледа дека Исус, преземајќи ги најлошите случаи се специјализирал за служење на отфрлените. Луѓето на работ од општеството наоѓале надеж во учителот од Назарет. Захеј цариникот, Симон Зилот, јавно понижената прељубничка, Самарјани, Евреи, Римјани, лепрозни, крадци и измамници – сите сфатиле дека нивните лични трагедии во присуство на овој човек, Исус Христос, можат да бидат променети. Одеднаш добиле надеж.

Да се потсетиме на Марија, жената која седум пати демонот ја навел на грев, и на која Христос седум пати и простил и ѝ помогнал да се врати во реалноста. Исус никогаш не се откажува од луѓето. Исус секогаш пружа надеж. Зошто? Затоа што Тој може да направи повеќе од ветување; Тој може да помогне! Во безнадежните случаи тој донесува оздравување, простување и духовна сила.

Библијата во посланието до Евреите, во 6. глава, зборува за надежта во Божјите ветувања на оние кои веруваат, и за тоа како можеме да бидеме сигурни во нашето пријателство со него, преку Исуса Христа. Тука наоѓаме повик цврсто да се фатиме за надежта која ни е дадена и да се држиме за неа како сигурно сидро на душата.

Надежта којашто Исус ни ја дава станува сидро на душата. Таа нè држи цврсто и сигурно. И само Тој може да ни даде надеж кога животните трагедии ќе ги скршат сите наши очекувања. Тој, всушност, е надежта. Како што Павле вели во едно свое писмо: „Очекувајќи ја блажената надеж и славното јавување на нашиот Семоќен Бог и Спасител, Исус Христос“. Исус, кој умрел за нас, повторно ќе дојде во нашиот свет. Ова е таа блажена надеж.

Од ден на ден ние се среќаваме со многу несигурности. Но една работа е сигурна: ние одиме право кон денот кога величествено ќе се појави Исус Христос. Да, нашиот живот може да биде страшно погоден од некоја трагедија, но во една работа можеме да бидеме сигурни: Исус доаѓа да ја избрише секоја солза, да ја завие секоја рана. А тоа е надежта која ја имаме сега – надеж која прави голема разлика во нашите животи.

автори: Џорџ Вандеман и Стив Мозли

Саботна, 1 февруари 2020

5. НЕБЕСЕН КВАСЕЦ

Меѓу Исусовите слушатели на Генисаретското езеро имало луѓе од сите општествени слоеви. Тука имало сиромашни, неуки, морално изопачени, на чии лица се оцртувале траги од грешниот живот, а имало и образовани фарисеи и таканаречени книжевници или писари. Меѓу овие истакнати префинети членови на општеството имало многумина и од оние кои ја презирале Христовата работа токму затоа што бил насочен најмногу на луѓето од пониските слоеви. Многу од овие господа се прашувале: „Зарем Божјото царство ќе се состои од толку неугледни, необразовани, груби и морално

изопадчени луѓе како што е оваа група која се собрала околу Исуса?“

Знаејќи ги неговите мисли, Исус им одговорил со една приказна: „Царството небесно е слично на квас, што го зема жена и го сокри во три мери брашно, додека скисне сето.“ Овој одговор бил мудар, бидејќи со оваа приказна за квасецот Исус сакал да ја прикаже внатрешната сила на Божјето царство – со преобразувачката сила на Евангелието која облагородува, која може да ги преобрази поединците и целото општество, и од луѓето да создаде нови созданија, според Божјиот лик.

Подготвувањето на брашното, ставањето на квасецот во брашното и мешањето, на истокот отсекогаш било работа на жените. Откако тестото ќе стаса, домаќинката го обликува лебот и го става во печката. Таквиот леб обично се прави за употреба за неколку дена. Особината на квасецот е позната. Жената зема малку квасец, го става во одредена количина брашно и со тоа го замесува целото тесто. Квасецот предизвикува вриење кое на лебот му дава малку киселкав вкус.

Иако во старозаветните библиски времиња квасецот бил симбол на гревот, дури и апостол Павле го споменува „квасот на злобата и лукавството“, во Христовата споредба квасецот не го претставува гревот, туку Божјото царство – оживувајќи ја и преобразувајќи ја силата на Божјата милост. Како што квасецот го допира и проникнува секој дел од тестото во кое е ставен, така и Исусовите зборови, кои имаат посебна сила на добро, го допираат и проникнуваат животот на оној кој ќе го прифати. Како што во една своја книга вели познатата духовна писателка: “Никој не е толку грешен, никој не паднал толку длабоко за да се најде надвор од досегот на таа сила. На сите што сакаат да му се покорат на Светиот Дух ќе им биде всадено ново животното начело; кај човечкиот род мора да се обнови загубениот божествен лик.

...Квасецот – нешто што е наполно надвор од него – мора да се стави во брашното пред да се изврши саканата промена. Затоа грешникот мора да ја прими силата на Божјата милост која може да го оспособи да влезе во царството на славата. Сета култура и сето образование што може да ги даде светот ќе доживеат неуспех при обидот пониженото дете на гревот да го претворат во небесно дете. Силата

што обновува мора да дојде од Бога. Промена може да се изврши само со силата на Светиот Дух.“

Исус на оваа тема рекол: „Ако некој не се роди одозгора, не може да го види царството Божјо... Вистина, вистина ти велам: ако некој не се роди од вода и Дух, не може да влезе во царството Божјо.“

Ако овде занемариме дека Исус споменува и крштевање со вода, можеме да видиме дека го истакнува крштевањето со Духот, или новото раѓање. Неговиот соговорник, во овој случај Никодим, мислел дека со самото тоа е роден во опкружување на вистинската религија е поданик на Божјото царство. И денес многумина се задоволуваат со тоа што се родени во оваа или во онаа религија. Меѓутоа, Исус ја истакнува потребата од промената на животот како услов за влегување во Божјето царство. Оние што се одново родени го имаат небесниот Татко за свој учител и во карактерот му се слични нему. Тие со помош на небесниот „квасец“, т.е. силата на Светиот Дух, ги победуваат своите мани, слабости и гревови.

Ако оние кои мислат дека се христијани изговараат остри, нагли и нетрпеливи зборови; ако мислат само на себе и на своето задоволство; ако се горделиви и со непроменет карактер како и оние кои велат дека не веруваат во Бога, тогаш тоа е јасен знак дека квасецот на библиската вистина сè уште не е во нивното срце.

Квасецот во брашното дејствува невидливо додека не продре и не го промени целото тесто. Така и Божјиот квасец дејствува тивко и непрекинато додека не ја промени душата. Библијата е моќно средство во преобразувањето на карактерот. Исус молел за своите ученици: „Посвети ги со Својата вистина. Твоето слово е вистина“ (Јован 17,17).

Ако Божјата реч, Библијата, ја проучуваме и живееме по неа, таа ќе дејствува во нашето срце совладувајќи ја секоја непожелна особина на нашиот карактер.

Освен тоа, ако квасецот на вистината е во нас, тој ќе има добро влијание и во сите наши меѓусебни односи. Во нашето семејство ќе се чувствува дух на заемна љубов, разбирање и простување. Ќе тежнееме со сето срце за добри односи и со сите соседи, колеги и роднини. Ќе бидеме љубезни, полни со разбирање и внимателни. И на крај, ќе го имаме толку потребниот ум.

Секаде каде што допира квасецот на Божјата љубов, тој го врши своето преобразувачко дело. Тој го менува поединецот, семејството и целото општество. Тоа го правела Божјата реч во Христовото време, а тоа го прави и денес. Како што тогаш ги ослободувал луѓето од лошите обичаи и пороци; како што тогаш го ширел духот на братството и љубовта; како што тогаш го поттикнувал духот на добродетелство – тоа и денес го прави квасецот на Евангелието. Еден писател опишувајќи го животот на христијаните од првиот век вели: „Тоа е нова генерација на обратени, кои имаат тело, а не живеат по телото; кои живеат на Земјата, но се граѓани на Небото; кои се сиромашни, но другите ги збогатуваат“. Тоа е промена која Евангелието ја извршило во оние кои кои го прифатиле. Гледајќи ја преобразувачката моќ на Исусовото влијание, апостолот Павле воскликнал: „Зашто јас не се срамам од Евангелието на Христос, бидејќи тоа е сила Божја која го спасува секого што верува!“ (Римјаните 1,16) Како што таа вистина вредела за сите оние кои некогаш го следеле Исуса, така вреди и за нас денес. Можеме ли да го занемариме овој скапоцен дар од небото?

автор: Мирко Голубиќ

Сабота, 8 февруари 2020

6. МОЖЕШ ДА СЕ МОЛИШ И ВАКА...

Молитвата е неделив и важен дел од христијанското живеење. Посебно кога нашите мисли слободно ги изразуваат нашите потреби пред Бога. Молитвата, здружена со Божјата сила, може да донесе промени и во најтешките околности. А сепак, многумина се жалат дека мислите почнуваат да им талкаат кога ќе почнат да се молат. Поради многуте роднини, пријатели и нивните потреби за кои треба да се молиме, луѓето едноставно можат да заталкаат во својата молитва. Ако и ние имаме сличен проблем, неколку практични насоки ќе ни помогнат да ја одржиме својата молитва активна.

Да почнеме со попис на молитвата. Многумина се држат за пописот на работите или луѓето за кои сакаат да се молат. Некои на тој

попис го забележуваат она на што Бог одговорил, или дури и го запишуваат и датумот и начинот на кој е одговорено. Овој начин може многу да ја зајакне нашата вера кога пред себе ги гледаме Божјите дела.

Да се послужиме со роковникот или со некој друг извор на податоци. Луѓето се почесто користат некој вид на календар во кој ги запишуваат своите состаноци, лекарски прегледи и слично. Мојот пријател адвокат вели дека секој ден се моли за луѓето и настаните кои се запишани во неговиот роковник. Секојдневниот попис вклучува негови клиенти, семејството, состаноци, па дури и одењето во црква.

Еден друг господин секоја седмица во својата куќа го носи билтенот кој излегува во неговата црква, бидејќи во него се наоѓаат имињата на луѓето кои имаат потреба од молитва: болни, затвореници, студенти кои се подготвуваат за испити, невработени. Секое утро тој билтенот го става пред себе и се моли за секоја личност која е наведена во текстот.

Системот – пет прсти. Вилијам Берклеј, познат духовен писател, пишува за медицинската сестра која како потсетник за молитва ја користела својата шака. „Секој прст претставува некој. Палецот и бил за најблиските и тој ја потсетувал да се моли за оние со кои е најблиска. Показалецот обично го претставува нашето осудување за другите, бидејќи со него наводно вперуваме кон оние со кои не сме добри. Исус заповедал: „Љубете ги своите непријатели и молете се за оние што ве гонат“. Значи, показалецот ја потсетувал да се моли за сите оние незгодни личности во нејзиниот живот. Средниот прст е најдолг од сите, и тој бил тука за да ја потсети на сите оние за кои знаела дека се на висока положба и извршувале некоја одговорна функција. Помалиот прст е најслабиот, тоа пијанистите најдобро го знаат, и тој бил за оние кои се во неволја или за болните. Малиот прст е најмал и на оваа сестра ѝ е најмалку важен. Таа го наменила за себеси.

Но, во оваа темпо на животот, често поголем проблем е да се најде време за молитва, колку да се сетиме за што треба да се молиме. Еве неколку практични предлози како да имаме молитва секој ден, а да не ги оптоваруваме нашите пренатрупани дневни планови.

Молитва за време на паузата. Мојот пријател адвокат, кого веќе го споменав, го користи своето време за пауза за да се моли. „Пред три години“, раскажува тој, „сфатив дека мојата адвокатска работа сè повеќе ме окупира и ми остава сè помалку слободно време. Никако не сакам да престанам со секојдневната молитва, па одлучив, и покрај сето тоа, да најдам време за молитва“.

Да се обидеме со пристапот на вработените. Многу личности поради својата напорна работа имаат многу малку слободно време. Тие одлучуваат да се молат додека работат. Овој пристап го советува и апостол Павле: „Молете му се на Бога постојано!“ – рекол тој. Но, тој пристап сè уште дејствува и денес. Постојат моменти кога многумина од нас се зафатени со телото, но умот им е слободен. На пример, знам човек кој се моли додека го коси тревникот. Една жена се моли кога ја средува куќата и ги извршува другите домашни работи.

Да го искористиме „меѓу-времето“. Мајка на три деца, која е раководител за односи со јавноста во една голема компанија, вели: „Речиси и се откажав од мојата редовна молитва, поради пренатрупаниот дневен план. Потоа почнав да се молам за текот на одењето и враќањето од работа. Пронајдов дека тоа е совршено време за молитва и размислување. Нема никакви прекинувања – ни барања од децата, ниту звонење на телефонот. Наутро, кога одам на работа, тоа време го користам за молитва. Попладне, на враќање дома, слушам предавања или духовна музика“.

Молете се додека чекате во ред. Зборот чека често се појавува во Библијата. Псалмот 37,7 вели: „Чекајте трпеливо и вие, зацврстете ги своите срца, зашто е близу Господовото доаѓање“ (Јаков 5,8). Ние можеме да чекаме на Господа и додека стоиме во ред на места како што самопослуга или пошта. Во една прилика се најдов во долг и бавен ред во една банка. Најпрво бев многу нетрпелив. А потоа одлучив да се молам за некои луѓе за кои знаев дека имаат некоја голема потреба. Не помина многу и здогледав една жена многу изморена од тага и плачење. Го напуштив своето место во редот и се упатив кон неа. Ја прашав дали можам некако да ѝ помогнам. Ми рече дека денес е првата годишнина од смртта на нејзиниот син, кој умрел од леукемија.

Ја слушав нејзината приказна неколку минути. Кога заврши, повеќе пати ми се заблагодари што ѝ дозволив со мене да ја подели својата тага, велејќи ми дека поради овој наш разговор се чувствува многу подобро. Додека чекав во ред, чекав на Господа, Тој ми проговори – упатувајќи ме на некој кој е во потреба.

Сите овие предлози за молитва секако не се сè што има да се каже за оваа тема. Можеби нешто не ви се допаѓа, а нешто не одговара на вашите околности. Но, ако се погрижиме да се молиме во секое време, секогаш ќе можеме да ги имаме на ум оние за кои сакаме да се молиме. Нашиот живот, исто така, ќе стане живот на молитва. Зошто да не почнеме уште денес?

автор: Виктор Парачин

Сабота, 15 февруари 2020

7. СМИСЛАТА НА ЖИВОТОТ

Јавниот службеник, не забележувајќи го неговото лошо расположение, го прашал филозофот Шопенхауер кој е тој. „Би сакал Бог да знае кој сум“, одговорил филозофот. Одговорот на Шопенхауер би наишол на потполно разбирање меѓу историчарите, кои мажите и жените денес ги опишуваат како „отугени“, „немирни“, раштркани“ – токму како „вселенски сирачиња“.

Има ли животот своја смисла? „Чувството на бесмисла“, пишува психијатарот Виктор Франкл, „напредувало толку што можеме да го наречеме масовна невроза“. Франкл во текот на своето заробеништво во нацистичкиот концентрационен логор дошол до заклучок на оној кој знае „зошто живее“, може да се избор со секој проблем кој го поставува прашањето „како да се живее“. И бил во право. Оној човек, кој знае дека животот има смисла и значење, ќе ја издржи секоја тежина, додека оној кој тоа не го знае набргу ќе пропадне во живиот песок на очајот.

Каква е судбината на човекот? Дали сме тука само на момент да собереме некои материјални добра, да го унапредиме знаењето, да

стекнеме углед, и се тоа тоа, потоа да биде избришано како детска кула во песокот која ќе се сруши и ќе биде избришана од следната плима? Бидејќи ништо не е апсолутно сигурно, нам ни се неопходни вера и надеж. „Сега гледаме како низ огледало, нејасно... А сега остануваат овие три работи: верата, надежта и љубовта“. Значи, изборот е меѓу верата и очајот.

А во што да веруваме во време на крајно сомневање, кога сè минува како бура, и кога секакви „вистини“ влегуваат и излегуваат од мода со неверојатна брзина? Нашиот век се заситил од неискажливият ужас. Милиони и милиони луѓе се убиени во последните години. Светот го преплавил бран од лутина, омраза и страв. Телевизиските екрани се полни од сцени на пресметка со оружје, разорени згради и тркање на возилата од брза помош. Од т. н. Трет свет непрестано доаѓаат сцени на прегладнети деца на кои итно им е потребна помош. Само Бог би можел да донесе смисла. Но, многумина загрижени кои го поставуваат прашањето „Каде е Бог“? - имаат чувство како да се сокрил.

Чудната изрека на Мартин Лутер „сокриен и распнат Бог“ ни помага да најдеме одговор на тоа прашање. Бог можеме да го пронајдеме само таму каде што одлучил да им се открие на луѓето – на крстот на Голгота. Верата мора да почне таму каде што атеистите тврдат дека верата во Бог завршува. Во најтешките моменти на своите животи, Христовите ученици се оддалечиле од неговиот крст. Тие не очекувале дека нивниот Господ ќе умре. Верувале дека Бог со својата сила ќе интервенира и ќе го спаси. А сепак, се што видеел била темнината која ја покрила Голгота. Сè што слушнале бил страшен крик „Боже мој! Боже, зошто си ме оставил?“ Погодени од болка, жалеле. „А ние се надевавме дека тој е оној кој ќе го ослободи Израел“. И за нив, е како и за нас денес, Бог изгледал немоќен и непостоечки.

Дошол и денот кога Исус воскреснал, оживеал и излегол од гробот. Неговите ученици сега, гледајќи на тајната на крстот и светлината на воскресението, почнале да го сфаќаат значењето на неговата жртва. Разбрале дека тагата, страдањето и очајот можат да се претворат во радост, надеж и нов живот. Тие го увиделе фак-

тот дека во густата темнина на Голгота, иако сокриен, со својот Син бил и Бог Отецот.

Преку својата смрт, како што вели Библијата, Исус станал „а Тој е жртва за измирување за нашите гревови“ (1. Јованово 2,2). Крстот станал говорница од која Исус ја проповеда радосната вест за Божјата незапирлива љубов. Голгота на животот му дала смисла и значење. Благодарение на крстот ние можеме да знаеме кој сме, зошто сме воде и каде не води ова животно патување. Лошото е надвлдаеано и ние можеме да се надеваме на подобар живот. Исус како еден од најважните знаци на последните денови на светот навел дека Евангелието ќе се проповеда по целиот свет „за сведоштво на сите народи“. Ова многу личи на нашето време. Речиси и нема повеќе народи и јазици на кои не се проповеда веста за Исусовата жртва за нас. Што уште преостанува? Исус вели дека потоа следува неговото доаѓање.

Маките што ги поднесуваме во животот, изгледаат помали ако застанеме пред Христовиот крст. Тој ни зборува дека, без разлика колку тешка, безизлезна или очајна ни изгледа нашата ситуација, Бог е со нас. Не само во светлото на слава и радост, туку и во темнината на тага, болка и очај ние можеме да сметаме на него. Исус ветил дека секогаш ќе биде со нас. „Не е добро да се преправаме како да нема темнина“, вели еден автор, „Ужасот, болката и фрустрациите повремено го затемнуваат сечие небо. Но можеме да се надеваме дека после тоа ќе настапи благословено утро за целото Божје семејство“.

Ако досега не сме го виделе, сега е прилика да го запознаеме скриениот и распнат Бог, оној кој најдобро се открил преку сочувството кон луѓето и жртвувањето за луѓето. Тогаш, може ли некоја ситуација на остане безизлезна? Може ли, покрај ова што Исус го покажал на крстот, нашиот живот да биде без смисла? Може ли да ѝ свртиме грб на Божјата љубов. Но, тој ветил дека секогаш ќе биде со нас.

автор: Расел Арџенџи

Сабота, 22 февруари 2020

8. ДЕН НА БЛАГОДАРНОСТ

Во некои земји постои Ден на благодарност. Филмовите го прикажуваат како посебно време за семејно заедништво и помирување. Но, дали навистина треба да се чека еден ден во годината за да бидеме благодарни и да заблагодариме за она што го имаме и што сме?

Без разлика кому му се заблагодаруваме, секако дека треба да имаме на ум дека благодарноста својот најдлабок корен го има во Оној кој сè гледа, сè знае и секаде се наоѓа. Низ се што поминува еден човек, поминува и неговиот Создател. Многу луѓе не знаат за што би можеле да се заблагодаруваат. Тие многу и не гледаат ако не е нешто посебно и големо. Еве неколку предлози за што би можеле да бидеме благодарни, секојдневно, како поединци и како црква.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодариме за нашите деца. За невиноста и чистотата на нивното детство. За сите тие години кога од нивните деца не може да се слушне лага, ниту пак во нивните срца може да се најде омраза. За тоа време кога довербата во луѓето е најсилна. За нивниот нежен допир, искрена преградка, и непречена љубов. Ти благодариме за сјајот во нивните очи кога ќе се разбудат и спокојството на нивните лица кога спијат.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодариме за младоста. За тоа време кога најдобро се учи. Кога јасно се прави разлика меѓу вистината и лагата. Кога се откриваат и радоста и тагата. Времето на созревање и прифаќање на одговорностите. За тоа време кога се гледа во иднината и се поставуваат животните цели. Ти благодарам за младоста, како врата во иднината.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодарам за бракот и за сите оние кои го имаат. За тоа време кога радоста на зрелоста ја делиме со животниот партнер и нашето потомство. Време кога начите деца ги учиме за патот на љубовта и мудроста; кога ги учиме да веруваат во тебе. Време кога со потта на

чесната работа стекнуваме награда на нашиот труд. За времето кога нашите материјални и духовни добра ги делиме со нашите ближни. Ти благодариме за сите тие прилики кога можеме да Ти служиме на тебе и на другите.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодарам за мудроста на староста. За сиот придонес кој тогаш можеме да го дадеме од себе. За сè она што оставаме зад себе. Ти благодарам што ни ги отвори очите да го видиме, да го прифатиме и следиме Исуса Христа. За задоволството да гледаме како нашите деца и внуци стануваат чесни членови на човечкото општество. Ти се заблагодаруваме за сите тие прекрасни дарови на животот.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодариме за силата, здравјето и самиот живот. Повремено ги занемаруваме твоите благослови. Затоа, те молиме, прости ни ги нашите гревови. Сепак, и покрај нашата небрежност, ти ни ја даде таа предност да живееме нов живот.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодарам за полското цвеќе, дивите животни, прекрасните шуми, за морето и плодните полиња. Преку природата подобро гледаме колку си голем и добар. Преку природата ја чувствуваме близината на твојата присутност. Ти благодариме за љубовта и грижата.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодариме за нашата работа, за нашите вработувања. За оваа држава иако ѝ наоѓаме многу мани. За слободата. Има уште многу луѓе во светот кои ја немаат таа предност сами да го бираат својот животен пат. Суровите власти во нивните земји донесуваат одлуки наместо нив. Ти благодарам за слободата во која ја уживаме.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодарам за сиромашните и беспомошните. Ние сме вознемирени и допрени од нивната тешка состојба, но ти благодарам за предноста што можеме да го искажеме нашето сочувство и да пронајдеме начини како да помогнеме на оние кои имаат потреба. Ние сме ти благодарни за тоа што во наши раце ни ставаш изобилство со кое можеме да ублажиме нечиј недостаток.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодарам за нашите пропусти и проблеми. Понекогаш не го разбираме она што ни се случува или што другите луѓе го трпат. Веројатно, поради нашите потешкотии, ќе научиме подобро да сочувствуваме, да сакаме и да ги разбереме другите. Можеби токму поради тоа што и ние знаеме што е страдање, учиме да простуваме и да бидеме трпеливи.

Тебе, о Боже, ти благодариме и те славиме сега.

Ти благодарам за најголемиот дар кој некој може да го замисли – дарот Божјиот Син, кој поради нас станал Син човечки. Без Исус, нашата благодарност би звучела празно. Без него ние не би имале надеж, не би имале радост, не би имале иднина. За твојот дар Исус Христос, ние вечно сме ти благодарни. Амин.

Подготвил: Ж.Б.

Сабота, 29 февруари 2020

ОТВОРЕНА ВРАТА ЗА ПОБЕДА

Додека ја читаме Божјата реч во тишина во нашиот дом или слушаме како таа се проповеда во црквата, често се случува да прескокнеме некои вредни духовни поуки. Да го погледнеме текстот во Евангелието според Јован, 11 глава, кој зборува за чудесното оживување на Исусовиот пријател Лазар. Знаеме да ја пропуштиме пораката која се наоѓа во едноставните зборови на петтиот стих: „А Исус ги љубеше: Марта, и нејзината сестра, и Лазара“.

Да го освежиме нашето разбирање за Бога со едно кратко размислување за овој текст. Кога секој од овие три члена на семејството ја отворил вратата и топло го примил Исуса во својот скроман дом во Витанија, се случило нешто значајно. Неговата присутност извршила промена внатре, во рамките на тие ѕидови. Да се обидеме да доловиме некои од вечните пораки содржани во овој запис.

Ќе почнеме со првиот дел:

„А Исус ги љубеше: Марта...“

Марта, била вешта готвачка и домаќинка. Секој во Витанија знаел за домашната хигиена на Марта и нејзината неспоредлива чорба. Марта била пристојна, самозадоволна, уредна, посветена и гостољубива дама. Секогаш била зафатена со работа, а посебно кога нејзиниот дом бил почестен со посетата на некој ценет гостин. Во духот на палестинската гостопримливост, таа инсистирала Исус посебно да се пречека, нагости и нахрани и да се погрижи за сè што му е потребно. Исус веднаш ги забележал нејзините интереси и вештини. Тој, кој имал способност да ги разбере најдлабоките душевни потреби на луѓето, ја пофалил Марта за нејзината внимателност, љубезност и педантност кон деталите. Но, исто така забележал дека таа има проблем со приоритетите. Марта повеќе се занимавала со кујната отколку со црквата, со мирисот на јадењата отколку со благословите. Таа имала голема потреба – духовните приоритети да ги постави над световните.

Во животот на Марта се одиграле интересни моменти кога Исус дошол кај нив дома и ја видел нејзината преокупираност. Тој ги сакал и неа, сестра ѝ и братот Лазар. Тогаш го чула од Исуса нежниот совет: „Се грижиш и се вознемируваш за многу нешта; а потребно е едно“, водејќи ја Марта кон најважната работа во животот – заедницата со него. Таа возвратила на барањето на нејзиниот небесен гостин, на тој начин што го прифатила неговиот совет, а нејзината душа, до тогаш мртва за духовната вистинитост, оживеала со силата на господарот на животот. И така, завршувајќи со оваа сторија за тоа како Марта ја открила Божјата љубов, одиме на вториот дел од текстот кој гласи:

„...и нејзината сестра“

Марија. Многу пати сме слушале за Марија Магдалена. Библијата вели дека таа била „грешна“, потоа на друго место вели „Марија, наречена Магдалена од која беа излегле седум демони“. Како некогашна неморална жена, таа била преобратена и ослободена од грешниот начин на живот. Тоа се случило кога таа ја отворила вратата да го прими Исуса како гостин во својот дом. Потоа му го отворила и своето срце, и седејќи крај неговите нозе ги впивала неговите поуки. Тој ја ослободил од стравовите кои ја мачеле нејзината совест и од

демоните што ја опседнувале. Накратко, неговата љубов во неа поттикнала величествено преобразување. По ова доаѓаме до последниот дел од нашиот библиски текст кој гласи:

„...и Лазара.“

Ние не знаеме многу за Лазар, освен дека бил брат на Марија и Марта. И овој малку познат член од ова семејство, бил еден од оние кои на Исуса му ја отвориле вратата на својот дом. За нашата поука важно е да се сетиме дека во животот на Лазар, Исус го извел своето најголемо чудо. Телесната смрт и распаѓање не претставувале пречка за Оној кој е извор и сила на животот. Ни камениот гроб, ни цврсто обвитканата посмртна ткаенина не успеале да ја задржат Божјата создателска заповед. Кога Исус рекол „Лазаре, излези надвор!“, мртвите уши оживеале на звукот на неговиот глас, заспаните мускули затрепериле и еден нов човек се подигнал од својата четиридневна смртна постела. Исто така и нашите најтешки животни околности се само слаба пречка против победоносниот, семоќен Бог кој ветил дека од нас ќе создаде нови созданија.

Марија, Марта, Лазар. Тројца различни луѓе со различни темпераменти и потреби. Но, нивните променети животи ја потврдуваат вистинитоста на Исусовата изјава: „Јас сум воскресението и животот; кој верува во Мене, и да умре, ќе живее“ (Јован 11,25). Бог сака оваа порака во облик на надеж да ја вреже во нашиот ум. Тој толку сака да ги воскресне сите луѓе, но не само од телесната смрт. Тој е способен и подготвен да ни даде добри мисли, намери и мир - нов духовен живот. Сè што му е потребно е да го примиме, да бидеме гостољубиви за неговото присуство, наша волја да ја отвори вратата за него. Неговиот повик: „Ете, стојам пред вратата и чукам. Ако некој го чуе гласот Мој и ја отвори вратата, ќе влезам кај него и ќе вечерам со него, и тој со Мене“, не е само молба да влезе во нашиот живот, туку стихот продолжува понатаму и вклучува и ветување за оној домаќин што ќе го прими: „А оној што победува, ќе му дозволам да седне со Мене на Мојот престол“.

Бог на луѓето им нуди вистинска гаранција за победа над грехот. Формулата е едноставна: Да ја отвориме вратата на нашиот ум – со проучување на Библијата, размислување за вистината и други духов-

ни активности – така го примаме Исуса внатре, а тој со своето присуство и преобразувачко влијание нè чисти од вродените и стекнатите зли склоности. Тој ги поставува нашите нови приоритети. Нè поучува на небесените манири и нè уверува дека стануваме победници над самата смрт.

Радосната вест, која го свртела вниманието на Марта од садовите за готвење кон визијата за новиот живот, раката која ја подигнала расплаканата Марија и силата која го повикала Лазара од мртвите, и денес живее! Зошто и ние не се осмелиме да побараме благослови кои не ни се на располагање, ако само ја отстраниме умртвената волја и негативните страсти од нашиот пат? Возбудливи работи ќе се случуваат во нашиот живот кога ширум ќе ја отвориме вратата на нашето срце за Бога и ќе дозволиме Тој да влезе.

автор: Вероника Морис

Сабота, 7 март 2020

ОСМИ МАРТ

Во многу адвентистички цркви на нашиот простор, доволно е да се спомне овој датум и почнуваат расправи кои знаат да отидат во чудни правци. Премногу лесно стигнуваме до темите како ракоположување, феминизам меѓу половите итн. Можеби можеме да се потсетиме на кратката историја врзана за овој датум, а потоа и за неговата поврзаност со црквата. Одбележувањето на овој ден почнало во контекст на социјалистичките партии во САД. Таа идеја била пренесена и во Европа. Најистакната во тој период била Германката Клара Цеткин, која подоцна ќе стане член на комунистичката партија. Основните барања во овој период биле насочени кон право на гласање и вработување во јавните институции, бидејќи во тоа време жените го немале тоа право. До 1967 година, овој ден бил првенствено одбележуван во комунистичките земји. Од тогаш го презема друг бран на борба за права на жените, сега насочени кон еднаква плата, еднаква можност за вработување, детски додаток како и превенција

против насилство над жените. Организацијата Обединети нации во 1977 година ќе ги повика своите држави-членки тоа да биде ден посветен за правата на жените и светскиот мир. Мотото што УН ќе го предложи во оваа година на англиски јазик гласи An equal world is an enabled world, а тоа би можело да се преведе како „Светот на еднаквост е свет кој дава можности“.

Христијанската црква од своите почетоци на жената ѝ дала поголеми можности отколку што ги имале во тогашните религии. Во евангелијата тие имаат проминентно место во врска со Христа. Христос е роден од жена – што Марија во некои заедници се става на посебно место, додека некои други цркви скоро и да го игнорираат овој фатк. Жените се во кругот на Исусовите ученици, а некои од побогатите жени давале и финансиска поддршка на неговата мисија. Христос поинаков пристап покажува кон жените, кои во тогашниот контекст и време тие би биле занемарливи битија на кои им е судено да стојат на маргините на настаните. Некои од нив се, на пример, бабата на Петар (Матеј 8,14-15), жената што ја допрела Христовата облека (Марко 5,25-34), Јаировата ќерка (Марко 5,25-34), вдовицата од Наин (Лука 7,11-17), згрчената жена (Лука 13,10-17). Некои од жените се претставени како модел на верата: вдовицата од Серепта, јужната царица, дарот на сиромашната вдовица...

Како би требало црквата да се постави? Секаде каде што постои неправда, угнетување и негирање на личноста, Христовата црква би требало да ги шири принципите на евангелието. Сигурно дека постојат и негативности кои одредени феминистички движења ги застапуваат. Но во светот има уште место за адекватно, библиско, евангелско и христовидно застапување на жените, таму каде што е потребно. Обидот да се воспоставува еднаквост меѓу половите денеска го заменило негирањето на полот и половите разлики. Сексуалноста (особено женската) е предимензионирана и ставена во прв план, како да не постои ништо друго. Доволно е да се види како се употребува и злоупотребува женското тело во медиумите. Тоа покажува дека за реалните проблеми треба да се бара сè уште право решение.

Светото писмо почнува со извештајот дека мажот и жената се создадени според Божјиот лик. „Бог го создаде човекот во Својот лик, Тој го создаде во Божјиот лик; ги создаде машко и женско“ (1. Мојсеева 1,27). Ваквиот поглед на човечкото потекло дава мошне возвишена положба и на едниот и на другиот, многу поголема отколку што успева во тоа идејата за нагло исправени мајмуни кои одеднаш станале свесни за својата привлечност и сексуалност. Оваа древна книга зборува дека според Божјиот план, кога е во прашање ставот на секоја личност пред него, тука постои најголема можна еднаквост: „Нема веќе ни Јудеец ни Грк, нема веќе ни роб ни слободен, нема веќе ни машко ни женско, зашто вие сите сте едно во Христа Исуса“ (Галатјаните 3,28). Врвна еднаквост и најголема можна вредност, до која не се стигнува со борба, туку со преданост.

Ова исто така нè насочува и кога е во прашање разбирањето на различната улога на мажот и жената, и повикува на меѓусебна љубов и почит. Без оглед на долгогодишното искривување на оваа слика и на десно (од квази религиозните) и на лево (од агресивно секуларните), библиската слика и понатаму останува да постоји како насока и патоказ за оние што го отфрлаат секој облик на истакнување на своето его, било преку полот, сексуалноста, насилството или вулгарноста.

Сабота, 14 март 2020

ВИСТИНСКИ ПЛОДОВИ

Во едно провинцинско место повремено се одржувал земјоделски саем. Во состав на тој саем се одржувало натпреварување за производителите на јаболки. Секој пат се избирале неколку судии кои имале задача да ги оценат јаболките и за најубавите плодови требало да се доделат награди. Така и оваа сезона бил испратен оглас до сите кои живееле во околината со цел да дознаат за ова натпреварување.

Некои воопшто не биле заинтересирани за јаболките. Го фрлиле известувањето и заборавиле на толкувањето. Но имало и такви кои

планирале какви јаболки ќе изнесат за да добијат награда. Многумина кои не произведувале јаболки, сакале со нешто слично да остават впечаток кај судиите и да ја земат наградата. Господинот С. бил столар. Тој одбрал едно парче борово дрво и својата јаболка ја изрежал во дрвото. Го постигнал вистинскиот облик, а кога ја обоил изгледала како вистинска.

Госпоѓа Р. побрзала во градот по волна. Таа својата јаболка ја сплела. Кога ја завршила изгледала како вистинска, но соседите сепак се согласиле дека тоа претставува само јаболко.

Некои занаетчии своите јаболки ги излеале од пластика, некои ги изделкале од камен, некои ги сошиле од ткаенина, некои искористиле пластелин, керамика, стакло. Само малкумина од нив своите јаболки ги набрале од дрво. Тие сакале да го претстават вистинското овошје.

На денот на одржувањето на саемот повеќето јаболки еднадвор изгледале многу убаво. А потоа дошол делот од натпреварот кога требало да се утврди колку е здрава нивната внатрешност. Судиите зеле нож и почнале да ги сечат јаболките. Сигурно погодувате, сите имитации биле дисквалификувани.

Можете ли да наброите некои кои ги познавате, а велат дека се христијани? Ги има многу, и ви треба многу време за тоа, зар не? А можете ли сега да ги наброите и оние меѓу нив во кои живеат христијански начин на живот? Ако не знаеме кој е вистински христијанин, ќе ги отвориме страниците на Библијата. Исус ни оставил корисен совет кој го наоѓаме во евангелието по Матеј: „И така, по нивните плодови ќе ги познаете.“ Кога во Библијата Бог за нешто вели дека е вредно за внимание, и кога Тој за некоја работа ќе повтори колку е важна, тогаш е многу важно. Исус двапати рекол дека Божјиот човек се препознава по родовите. И тоа е апсолутно мерило.

Погледнете сега какви се тие плодови или родови кои вистинскиот христијанин треба да ги има во својот живот. Библијата вели дека секој што го следи Исуса има и помош од Светиот Дух. Во посланието на Павле до Галатјаните, апостолот им открива кои се тие плодови кои ги донесува Божјиот Дух во луѓето: „Љубов, радост, мир, долготрпеливост, благост, добрина, верност, кротост, воздржливост.“

Ова е интересна тема со оглед на тоа колку луѓето околу нас настојуваат да се наречат христијани, а не прават ништо за тоа да бидат. Непријатно е и да се помисли колку има таканаречени верници, кои ги ангажираат судовите со своите кривични дела, бракоразводни постапки и разни други кавги и злодела. А колку, за жал има такви верници за чии лоши дела судовите сè уште не знаат. Бог сака секому да му помогне. Затоа и ни ја дал Библијата да се поучиме и да се видиме себеси онака како Тој нè гледа; така е и со лекцијата за плодовите. Ако сакаме да јадеме јаболки, најдобро би било да отидеме до јаболковото дрво и да го собереме неговиот плод. Ако сакаме да донесеме плодови во христијанскиот живот, тогаш е најдобро за нас да станеме вистински христијани. Јаболковото дрво донесува јаболки затоа што тоа е во карактерот на јаболковото дрво. Така е и со христијанинот кој прави вистински дела. Тој има љубов, радост, мир, трпение, вера и сè останато, не затоа што има свидетелство за крштавање, туку затоа што по природа е вистински христијанин, човек променет од Светиот Дух. Секој обид со промената да се почне однадвор, а потоа однатре, секогаш пропаѓал. Бог сака со вас да почне од самиот центар на сите маки – вашиот ум, а потоа како плод од тоа, од срцето ќе извира секое добро.

Секој кој ќе реши да го промени својот живот, тоа може да го направи многу едноставно. Бог во Библијата ни ги дал сите потребни упатства. Во неа Тој ни зборува за себе, за нас и за иднината. Зад зборовите во Библијата стои сила која може нашиот живот да го направи поубав, но и вечен.

Молитвата оди со Библијата. Преку молитвата ние одговараме на Бога на она што тој ни го соопштил во Библијата. Во молитвата ние му се изнесуваме себе, а тој нè слуша и ги презема вистинските чекори. На овој начин Бог ги подготвува луѓето за своето царство. Без промени во нашиот живот не вреди да се покажува свидетелството за крштевање. Тој ги знае нашите плодови. Само вистинските ќе се квалификуваат за вечната награда.

Ж. Б.

Саботна, 21 март 2020

ЗДРАВИ СЛАТКИ

Дали некогаш сте го ставиле прстот во мед, внимателно сте го подигнале и сте се сладеле со оваа златна, леплива слатка храна? Со затворени очи сте лижеле мед од вашиот прст додека вашето тело го исполнувало задоволство. Некогаш и самата помисла на слаткиот вкус прави да проработат жлездите за лачење и внатрешните органи. Ако тоа се случува со вас, тогаш припаѓаат на мнозинството. Всушност, малкумина се оние кои би ве одбиле кога би им понудиле мед.

Но, грижата за вашето здравје нè наведува да бидеме внимателни со слатките. Медицинската наука ни упатува предупредување дека тоа што е слатко не е секогаш здраво за нашето тело. Иако безволно, ние сепак внимаваме на предупредувањето дека не треба да јадеме премногу шеќер и дека треба да го избегнуваме во исхраната.

Но, постои еден вид слатки кои не можат да му наштетат на нашето тело, напротив, колку повеќе ги практикуваме толку се поздрави за нас. Библијата вака ги опишува: „Љубезните зборови се мед во саќе, сладост на душата и лек на коските“ (Мудри изреки 16,24). За ваквиот вкус не копнеат само поединци, туку сите ние ги сакаме слатките и љубезни зборови. Кога ќе слушнеме како луѓето ни упатуваат такви зборови, тоа ни влева охрабрување и го бодри нашето тело. Вкусот на таквите зборови го исполнува целото наше битие со големо задоволство. Слатките љубезни зборови имаат добар вкус, добро е да се почувствуваат, полезни се и ни прават добро. Човек може прилично да закрепи од соодветна доза на пријатни зборови. Да се потсетиме на моментите кога сме виделе сјај во очите на некој кој ни рекол: „Мило ми е што те гледам!“ Или „Денес бевте посебно внимателни“. Таквите зборови не само што звучат убаво, туку и го закрепнуваат нашето телесно и ментално здравје.

Многумина од нас би можеле да станат вистински исцелители едноставно дарувајќи ги со љубезни зборови оние кои нè опкружуваат. Замислете колку здравото опкружување можете да создадете на вашето работно место упатувајќи им едноставни благопријатни

зборови на вашите колеги. Секој нов работен ден, наместо товар, би можел да стане нов предизвик и уживање. Или, можеби семејството е тоа место на кое му треба вашиот исцелителен дар. Во кругот на вашето семејство, зборовите на проштавање и охрабрување би донеле напредок и изобилство од добри односи. Во метежот пред касата на некоја продавница, вашето трпение и љубезни зборови би можеле позитивно да дејствуваат на дофрлувањата на нервозните потрошувачи и касиерката. Постојат безброј ситуации во кои неколку вербални споделени слатки би биле ефикасни во тоа да им помогнат на луѓето да станат поздрави и посреќни.

Баба ми беше многу мудра жена. Секогаш во својот џеб чуваше ќесичка со бонбони. Кога ние, како деца, станувавме непослушни или нерасположени од досада, таа посегнуваше со раката во џебот и на секој од нас му подаруваше по едно бонбонче. Нашето расположение знаеше брзо да се поправи, а радоста и насмевката ја исполнуваа целата куќа. Ова секако не беше здрав обичај, но беше ефикасен.

И ние, исто така можеме да бидеме мудри како мојата баба. Со себе секогаш треба да имаме резерва од вербални бонбони и слатки. Кога луѓето околу вас ќе станат неподносливи или депресивни, обидете се целата ситуација да ја растоварите со делење на љубезни зборови. Немојте да бидете скржави во делењето на ваквите бонбони. Можеби нашето расположение секогаш тоа нема да може да си го дозволи, но да се сетиме на ветувањата што ни ги оставил во Библијата најголемиот Исцелител на луѓето – Исус. Впрочем, Библијата е и замислена како Божја Реч; реч полна со совети, утехи и охрабрување. Бог во Библијата изобилно ветува и теши. Неговата намера е Библијата да му донесе добар вкус на секој човек, да го изостри неговиот вкус за секое добро дело и да ја заслади секоја човечка судбина.

Затоа, иако некогаш расположението не ни го дозволува тоа, тогаш треба да бидеме мудри, да се разведриме што можеме да посегнеме по некои од многубројните здрави слатки кои Бог богато ни ги поставува на духовната трпеза во својата Реч, Библијата. Потоа да се свртиме кон нашите најблиски и да не бидеме скржави во љубезнос-

та и добрините. Во тоа нема потреба да се биде внимателен. За разлика од вистинскиот шеќер, од обилното консумирање на вербалните слатки медицината не открила никакви штетни ефекти. Напротив, Големиот Лекар нè потсетува: „Љубезните зборови се мед во саќе, сладост на душата и лек на коските.“

автор: Тор Тјерансен

Сабота, 28 март 2020

ГОВОРОТ НА ТЕЛОТО

Тоа е, навистина многу чудно. Поради тоа 10% од нашата комуникација засновано е на говорот и слушањето. Останатите 90% од нашата порака се пројавува преку телесните движења.

Една старата изрека вели: „Делата зборуваат погласно од зборовите“. Положбата на телото, изразот на лицето, движењето на рацете и гестовите, упатуваат дека таквите пораки се класифицирани како и секој друг јазик. Бестселерот на Џулиус Фаст „Говорот на телото“, во 1970 година предизвикал големо внимание кај јавноста, откривајќи дека комуникацијата на положбата, гримасите и допирите е многу развиена. Во резимето на книгата стои напишано: „Вашето тело едноставно не знае да лаже!“ Тоа е толку моќна работа што, кога вашиот учител ги слуша зборовите кои се спротивставуваат на вашата гримаса или движења, тој секогаш ќе поверува на говорот на телото!

Постои една приказна, а тоа е приказната за Сара, робинка која поради лутината на својот господар се скрила во подземна скривница. Таму останала со месеци чекајќи прилика да избега на север. Иако нејзините роднини знаеле каде се наоѓа, бидејќи редовно ѝ носеле храна, тие никогаш на нејзините деца не им кажале каде е мајка им. Зошто?

Робовите многу добро знаеле дека, кога устата зборува лага, телото ја зборува вистината. Претпоставувајќи дека господарот најмногу ќе ги испитува децата, не се осмелиле да им кажат дека нивната мајка се наоѓа во близина, на сигурно. Без оглед на тоа колку малите

деца тврделе дека не знаат каде е мајка им, нивните гримаси и положба на телото би откриле дека лажат.

Како научна дисциплина, говорот на телото е релативно нов концепт, но нашето општество веќе долго ја познава силата на оваа нема комуникација. Сигналот даден со палец свртен надолу е јасно дека сме кажале „не“ или „пропадната работа“. Благо исплашениот израз на детското лице вели „Крив сум“, погласно отколку признание. Стручњаците во толкувањето на значењето на движењето тврдат дека разбирањето на психологијата на сите тие телесни гестови открива многу непознати работи. На пример, разликата меѓу лажната и искрената насмевка може да се открие во движењата на образите и цртите околу очите, а не околу устата. Положбата на нозете и рацете во текот на интервјуто може да открие став на внимание, концентрираност или несигурност. Одредени движења и ставови подразбираат непријателство, страв; други покажуваат прифаќање, искреност.

Говорот на телото нема само општествена, туку има поеднакво и духовна димензија. Една позната писателка напишала: „Дволичноста, според сјајот на очите, движењата на рацете или изразот на лицето, може да се изрече исто така ефикасно како и зборовите“. Пред две илјади години, во ноќта на тој најсрамен четврток во историјата, говорот на телото на еден од првите апостоли го испратил Спасителот на човештвото во смрт. Настанот е запишан во Евангелието по Лука, 22 глава: „Додека уште зборуваше, ете, едно множество, пред кого одеше еден од Дванаесетмината, кој се викаше Јуда, и Му се приближи на Исуса да Го целива. Но Исус му рече: 'Јудо, со целив ли Го предаваш Човечкиот Син!'”

Подоцна, во таа најтемна од сите ноќи, еден петел гласно го означил третото Петрово откажување од својот учител. И повторно говорот на телото открива длабоко духовна порака. Исусовите рамења и глава, во моментот на тројното откажување на Петар направиле еден од најтрогателните гестови во Библијата. Запишано е: „Додека уште зборуваше – петел запеа. Тогаш Господ се заврти и го погледна Петра; и Петар се сети на Господовите зборови, што му ги рече: 'Пред да пропее петел, трипати ќе се одречеш од Мене!' И Петар штом излезе надвор заплака горко.“ Се свртел и го погледнал Петар – кол-

ку јасна и силна комбинација на тивка болка и немо сожалување кон саканиот ученик! Толку јасен и силен говор на телото што во истиот момент кај Петар предизвикал длабоко каење.

Потоа го гледаме распетието – телесен гест кој за Божјата љубов кон нас зборува поописно од сите гестови. Истата духовна писателка вели: „Безгрешниот Божји Син висел на крст. Неговото тело било обезобразено од камшикувањето; тие раце што толку често биле подадени да благословат, сега се приковани на дрво; тие нозе, толку неуморни во службата на љубовта, биле приковани на дрво; царската глава е ранета со круна од трње; од треперливите усни се оттргнувал извик на болка. Сè што претрпел – капките крв што течеле од неговата глава, од неговите раце и од неговите нозе, претсмртните маки што го кршеле неговото тело и неискажаната болка што ја исполнувала неговата душа затоа што Отецот го скрил своето лице – јасно зборува објавувајќи му на секое дете на човечкото семејство: За тебе Божјиот Син се согласил да го носи тој товар на кривица; поради тебе го раскопал царството на смртта и ја отворил вратата на рајот.“

Давајќи се себеси, Исус проговорил со телото. Целото негово битие висело меѓу небото и земјата, симболизирајќи ја со тоа нераскинлива врска на љубов меѓу Бог и грешниот човек. Крстот, како срамно средство на погубување на еден виновник, и Исусовото тело кое умира на тој крст наместо нас – најјасно е изразено со зборот љубов. Дали го разбираме говорот на телото?

автор: Вилма Мек Кларџи

ГРАДИВО 1/2020
Совети за подобра саботна школа

Излегува тримесечно

Издава:

Управниот одбор на
Христијанската
адвентистичка црква
во Р. Македонија

Техничка обработка:

Мелита Томовска

Коригирал:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА